

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 5, 2026

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:347](#) 06-03-2026

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:439](#) 24-02-2026

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2621](#) 25-09-2025

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:878](#) 04-05-2022

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:2017](#) 27-02-2026

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:1576](#) 25-02-2026

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:1641](#) 25-02-2026

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:1019](#) 12-02-2026

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2026:396](#) 06-02-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:728](#) 04-02-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:2796](#) 14-01-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:11225](#) 18-12-2025

RECHTSPRAAK

Het gaat in deze zaak primair over de vraag of appellante belanghebbende is in de procedure over bewind en mentorschap. Het hof merkt appellante op grond van feiten en omstandigheden aan als levensgezel van de betrokkene. Een verbreking van de samenwoning acht het hof in dit geval niet doorslaggevend.

Grieven

Appellante verzoekt het hof de bestreden beschikkingen te vernietigen en te bepalen dat zij tot bewindvoerder en mentor wordt benoemd.

Verweerders, de kinderen van betrokkene, verzoeken het hof primair appellante niet-ontvankelijk te verklaren en subsidiair de verzoeken van appellante af te wijzen.

Standpunten

Appellante betwist niet dat de betrokkene als gevolg van zijn lichamelijke en geestelijke toestand niet in staat is ten volle zijn vermogensrechtelijke en niet-vermogensrechtelijke belangen waar te nemen. Appellante is echter van mening dat zij tot bewindvoerder en mentor benoemd had moeten worden omdat zij en betrokkene een affectieve relatie hebben en elkaars levenspartner zijn. Zij wil graag zelf, met ondersteuning van een thuiszorgorganisatie, weer thuis voor de betrokkene gaan zorgen en stelt dat betrokkene niet de juiste zorg krijgt. Appellante doet zekerheidshalve een verzoek tot schorsing van de werking van de bestreden beschikking. Zij voert hiertoe aan dat de bewindvoerder de huurovereenkomst van de woning waar zij voorheen met de betrokkene woonde wil opzeggen.

Verweerders stellen zich primair op het standpunt dat appellante geen belanghebbende in deze zaken is, zodat zij niet-ontvankelijk is in haar hoger beroep. Zij stellen hiertoe dat appellante niet de levensgezel is van de betrokkene, maar een huisgenoot. Van een liefdesrelatie tussen hen is geen sprake. Feitelijk heeft appellante de betrokkene de laatste periode, voordat hij in het ziekenhuis en later een verpleeghuis werd opgenomen, gegijzeld in haar woning. De betrokkene en appellante hebben wel een affectieve relatie gehad, maar die is

sinds geruime tijd verbroken. Subsidiair stellen verweerders dat de bestreden beschikkingen moeten worden bekrachtigd. Zij betwisten dat appellante de betrokkene de vereiste zorg kan bieden; zij is niet in staat neutrale beslissingen te nemen waarbij de belangen van de betrokkene vooropstaan en zij onderschat de ernst van de gezondheidssituatie van de betrokkene.

De mentor heeft meegedeeld dat zij zowel appellante als de kinderen van de betrokkene volledig bij de zorgtaken probeert te betrekken. Voor geplande overleggen heeft de mentor appellante steeds uitgenodigd maar is zij op die uitnodiging echter nooit ingegaan en zij heeft daarop niet gereageerd. Verder heeft appellante meermaals gezegd dat zij de betrokkene weer in huis wil nemen, terwijl in het rapport van de neuroloog staat dat de betrokkene in een verpleeghuis moet wonen. De bewindvoerder heeft met enige aanvulling zich aangesloten bij de mededelingen van de mentor.

Beoordeling en motivatie

Het hof haalt de inhoud van artikel 798 Rv aan en overweegt dat het niet objectief vast te stellen is of de relatie tussen appellante en de rechthebbende/betrokkene daadwerkelijk is verbroken. Het hof stelt wel vast dat zij ongeveer zeventien jaren hebben samengewoond, tot het moment dat de betrokkene als gevolg van een hersenbloeding in het ziekenhuis werd opgenomen. Appellante en de betrokkene hadden gezamenlijke rekeningen, waaruit het hof afleidt dat er tevens een gemeenschappelijke huishouding van aanzienlijke duur is geweest. De samenwoning is mogelijk een periode onderbroken geweest, maar de stellingen van verweerders hieromtrent zijn door appellante gemotiveerd betwist. Het hof constateert dat voor zover de samenwoning daadwerkelijk verbroken is geweest, wat niet is komen vast te staan, deze onderbreking van relatief korte duur is geweest. Het hof acht die omstandigheid, wat daar verder ook van zij, daarom niet doorslaggevend bij de beantwoording van de vraag of appellante als levensgezel van de betrokkene kan worden aangemerkt. Verder is gebleken dat appellante de betrokkene in het verpleeghuis nog dagelijks bezoekt en het hof stelt vast dat appellante en de betrokkene kennelijk beiden uitgaan van een nauwe lotsverbondenheid. Gelet op deze omstandigheden in onderling verband en samenhang bezien, is appellante naar het oordeel van het hof aan te merken als levensgezel van de rechthebbende/betrokkene, wat haar in deze zaken tevens belanghebbende maakt in de zin van artikel 798 lid 2 Rv. Dat betekent dat appellante in haar hoger beroep kan worden ontvangen.

Het hof stelt vast dat de noodzaak tot het instellen van de onderbewindstelling en van het mentorschap niet in geschil is, zodat aan het hof voorligt de keuze van de persoon van de bewindvoerder en van de mentor. Het hof haalt de inhoud van artikel 1:435 lid 1, 1:435 en 1:452 BW aan. Zowel in eerste aanleg als in hoger beroep heeft de betrokkene ten gevolge van zijn

psychische gesteldheid geen uitdrukkelijke voorkeur voor een bewindvoerder en/of mentor aan kunnen geven. Op grond van de wet komt dan – in dit geval – appellante als levensgezel van de betrokkene als eerste in aanmerking om als bewindvoerder en mentor te worden benoemd. Van de wettelijke voorkeur tot benoeming kan door de rechter worden afgeweken. Het hof overweegt, kort samengevat, dat appellante niet in staat is om bij beslissingen over de zorg voor de rechthebbende de belangen van de betrokkene voorop te stellen waardoor zij ongeschikt is om tot mentor te worden benoemd. Verder overweegt het hof ten aanzien van het verzoek om tot bewindvoerder te worden benoemd dat het in het belang van de rechthebbende is dat de huidige stabiele situatie aangaande de financiën voortduurt. De huidige professionele bewindvoerder heeft de financiën van de rechthebbende op orde heeft gebracht. Het hof acht het in het belang van de rechthebbende dat de huidige stabiele situatie aangaande de financiën voortduurt.

Conclusie

Het hof verklaart appellante niet-ontvankelijk in haar verzoek tot schorsing van de werking van de bestreden beschikkingen en bekrachtigt de beschikkingen van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 04-05-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:878

Zaaknummer: 200.300.845/01 en 200.300.849/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kinderrechter wijst het verzoek om de kinderen onder toezicht te stellen af. De kinderen wonen inmiddels bij vader en willen geen contact met hun moeder. Ingezette hulpverlening heeft geen resultaat gehad. De moeder kan niet erkennen dat de kinderen traumatische situaties bij haar hebben meegemaakt. Een ondertoezichtstelling is niet in het belang van de kinderen. De kinderen ontwikkelen zich goed bij hun vader. De kinderrechter is zich ervan bewust dat onderhavige beslissing ertoe leidt dat de moeder geen contact heeft met haar kinderen.

Feiten en omstandigheden

De ouders hebben gezamenlijk het ouderlijk gezag over twee minderjarige kinderen geboren in 2010 en 2013. Het jongste kind woont bij de vader en het oudste kind volgt sinds augustus van dit jaar een schooljaar in de VS. De kinderen zijn eerder onder toezicht gesteld. Op 21 mei 2025 heeft Jeugdbescherming Regio Amsterdam het 'Voornemen niet verlengen ondertoezichtstelling' ter toetsing bij de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) ingediend. De raad stemt niet in met de beëindiging van de ondertoezichtstelling nu de doelen binnen de ondertoezichtstelling grotendeels nog niet zijn behaald. Tot op heden is er nog sprake van een contactbreuk tussen de moeder en de kinderen. De raad verzoekt de ondertoezichtstelling van de minderjarigen voor de duur van een jaar.

Ter zitting hebben partijen, de raad en Jeugdbescherming hun standpunten belicht. De kinderen hebben in een gesprek met de kinderrechter aangegeven dat zij geen contact willen met hun moeder en dat zij moe zijn van alle hulpverlening die is ingezet en dat zij hieraan niet meer zullen meewerken.

Beoordeling en motivering

De situatie die is ontstaan, waarin geen contact plaatsvindt tussen de kinderen en de moeder, is bijzonder verdrietig voor de kinderen. Op de zitting is de rechtbank gebleken dat de situatie

ook voor de moeder pijnlijk, verdrietig en ingrijpend is.

De kinderen hebben meermaals aangegeven dat er in de relatie met de moeder dingen zijn gebeurd die zij als traumatisch hebben ervaren. Zij vinden dat zij door de moeder hierin niet serieus zijn genomen. Ook niet nadat zij – in het kader van een hulpverleningstraject – herinneringen in een brief hadden opgeschreven die was gericht aan hun moeder. Gebleken is dat zij boos, verdrietig en gekwetst zijn dat zij hierin door hun moeder niet zijn gehoord. Dit is een belangrijke onderliggende reden geweest om te besluiten om bij hun vader te gaan wonen en om het contact met de moeder te verbreken.

Het uitgangspunt is dat het in het belang van kinderen moet worden geacht om contact te hebben met hun beide ouders. En de vraag ligt nu voor of er opnieuw een ondertoezichtstelling moet komen om zodoende, deze keer met behulp van oma moederszijde en een externe derde persoon, nogmaals te proberen om contactherstel te bewerkstelligen. De kinderrechter is van oordeel dat de kinderen niet nogmaals hieraan blootgesteld moeten worden. De ontstane situatie, waarbij heel veel is geprobeerd, waarin de kinderen geleden hebben en waarin zij hebben verklaard een grote behoefte te hebben aan rust, maakt dat de kinderrechter van oordeel is dat het verzoek om een ondertoezichtstelling moet worden afgewezen. Het kan naar het oordeel van de kinderrechter niet nog langer van de kinderen worden gevergd om te werken aan contactherstel met hun moeder. De kinderen hebben ook allebei verklaard dat ze hoe dan ook niet gaan meewerken.

De kinderrechter beseft dat deze beslissing een grote weerslag kan hebben op de moeder. De moeder heeft op de zitting verklaard dat haar liefde voor de kinderen grenzeloos en onvoorwaardelijk is. De kinderrechter heeft de hoop dat de kinderen, als de druk er een periode af is en de kinderen in alle rust stappen in hun ontwikkeling hebben kunnen zetten, op termijn ruimte kunnen voelen om toenadering tot hun moeder te zoeken. Ook al verklaart de moeder dat de gebeurtenissen die de kinderen stellen te hebben meegemaakt zich in haar beleving niet hebben voorgedaan, dat neemt niet weg dat de kinderrechter het belang wenst te onderstrepen van erkenning van de kinderen in hun gevoel en in hun beleving van de voorbije jaren.

In de beslissing is opgenomen de tekst van een brief van de kinderrechter gestuurd aan de minderjarigen.

Conclusie

De kinderrechter wijst het verzoek tot ondertoezichtstelling af.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 18-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:11225

Zaaknummer: C/13/777885 / JE RK 25/797

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geschil tussen drie kinderen over het vermogensbeheer dat een van hen heeft gevoerd over het vermogen van de nu overleden ouders. Geen aanwijzingen voor wilsonbekwaamheid, misbruik van omstandigheden of transacties zonder rechtsgrond. Aannemelijk is dat ouders betrokken waren, toestemming hebben gegeven en/of inzage hadden in het vermogensbeheer. Schenkingen die in de laatste levensjaren periodiek zijn verricht in het kader van estate planning worden wel als ongebruikelijk aangemerkt door de rechtbank. Deze moeten daarom in de berekening van de legitieme portie worden meegenomen.

Feiten en omstandigheden

In deze zaak hebben drie kinderen een conflict over het vermeende vermogensbeheer dat een van hen heeft gevoerd over het vermogen van de zorgafhankelijke ouders. De ouders zijn inmiddels overleden. De kinderen zijn voor gelijke delen erfgenamen van de moeder. Kind 1, tevens gedaagde, was de executeur van de nalatenschap. Kind 1 is samen met zijn echtgenote bestuurder en/of (enig) aandeelhouder van een drietal besloten vennootschappen (gedaagde 3, 4 en 5). De ouders van partijen hebben sinds 2016 gewoond in een aangepaste woning op het terrein van het landhuis van kind 1 en de echtgenote. Daar werden zijn door professionals verzorgd en in de overige uren hebben kind 1 en de echtgenote mantelzorg verleend. De oude woning van de ouders is verkocht.

Standpunten van partijen

Het eisende kind in deze dagvaardingsprocedure stelt dat kind 1 gemachtigd is geweest tot de bankrekeningen van de ouders en dat de moeder tevens een volmacht heeft verleend waardoor kind 1 namens haar rechtshandelingen kon verrichten. In 2017 was het vermogen van de ouders ruim 1 miljoen euro. In de periode tot aan het overlijden is dit vermogen geslonken en daar plaatst het eisende kind vraagtekens bij. Zo zijn er leningen verstrekt en betalingen verricht aan de vennootschappen van kind 1. Eiseres gaat ervan uit dat de ouders

niet op de hoogte zijn geweest van wat kind 1 allemaal met het vermogen van de ouders heeft gedaan. Volgens eiseres zijn veel betalingen en verrekeningen zonder rechtsgrond verricht en is een deel van het vermogen ten onrechte ten goede gekomen van kind 1 en zijn eiseres en kind 2 hierdoor benadeeld. Volgens eiseres heeft kind 1 misbruik gemaakt van de afhankelijke positie van de ouders. De transacties zijn dan ook in strijd met het verbod op de *Selbsteinritt*. In deze dagvaardingsprocedure vordert eiseres daarom terugbetaling van de bedragen aan de nalatenschap van de moeder. Subsidiair worden er vorderingen gedaan rondom de legitieme portie, omdat eiseres zegt dat de legitieme portie is geschonden door schenkingen die de ouders met het oog op estate planning hebben gedaan.

Gedaagde/kind 1 heeft verweer gevoerd. Er is altijd gehandeld op instructie en in overleg met de ouders. Zij waren bewust bezig met estate planning en een deel van de afspraken zijn schriftelijk vastgelegd. De schenkingen die zij hebben verricht zijn niet bovenmatig en waren voor de ouders gebruikelijk.

Beoordeling

De rechtbank gaat ten eerste in op de wilsbekwaamheid van de ouders. Zij concludeert dat de ouders in de laatste jaren van hun leven wilsbekwaam waren, omdat het tegendeel niet bewezen kan worden. Er zijn juist meer aanwijzingen voor wilsbekwaamheid. Zo zijn in 2018 en in 2019 de ouders nog als bekwaam beoordeeld door betrokken notarissen. Ook hun belastingadviseur heeft positief schriftelijk verklaard over hun bekwaamheid.

De rechtbank wijst de primaire vordering van eiseres over het ontbreken van de rechtsgrond voor de transacties die kind 1 vanuit het vermogen van de ouders heeft verricht af. De rechtbank kan niet vaststellen dat kind 1 het volledige beheer over het vermogen heeft gehad en zelfstandig allerlei beslissingen mocht nemen. Dit heeft eiseres onvoldoende onderbouwd. Er zijn aanwijzingen dat de ouders zelf bezig waren met vermogensbeheer en estate planning en transacties kunnen worden onderbouwd met documenten. Kind 1 heeft voldoende onderbouwd dat betalingen in samenspraak met de ouders gingen, zij daarmee hebben ingestemd en dat het aannemelijk is dat zij voldoende inzage hadden in wat er met hun vermogen gebeurde via bankafschriften en grootboekkaarten. Voor zover eiseres een beroep doet op het leerstuk misbruik van omstandigheden, kan dit niet slagen. Er bestaan geen aanwijzingen voor beïnvloeding of andere vormen van het maken van misbruik van de afhankelijke positie van de ouders.

De subsidiaire vordering van eiseres gaat over de legitieme portie. Eiseres wil dat deze vastgesteld wordt en aan haar wordt betaald, nu eiseres naar eigen zeggen door schenkingen benadeeld is. Volgens kind 1 zijn dit geen ongebruikelijke giften geweest, nu deze passen

binnen de schenkingstraditie waarin de kinderen en kleinkinderen jaarlijks de belastingvrije bedragen kregen. In 2020 kwam daar een extra schenking bij aan de kleinkinderen. Gelet op het totale vermogen van de ouders, was dit ook niet bovenmatig. Het was volgens kind 1 de wens van de ouders om fiscaal gunstig bij leven al vermogen over te dragen. De rechtbank ziet dat anders. Pas twee jaar voor het overlijden van de vader zijn de ouders begonnen met schenken. Dat de schenkingen estate planning waren, maakt de schenkingen niet gebruikelijk. Het is eerder een onderbouwing van het tegendeel, aldus de rechtbank. Dat er gekozen is om de nalatenschap fiscaal gunstig te verkleinen in termijnen, maakt ook niet dat er van een gebruik gesproken kan worden. Om die reden zal de rechtbank de giften wel in aanmerking nemen bij de berekening van de legitieme portie van eiseres. Die wordt berekend en partijen moeten zelf nog berekenen hoeveel hierop in mindering moet worden gebracht gelet op giften die eiseres zelf al heeft gehad.

Conclusie

De rechtbank verklaart voor recht een bedrag voor de legitimaire massa en legitieme portie van eiseres en wijst het meer of anders gevorderde af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 04-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:728

Zaaknummer: C/16/559209 / HL ZA 23-194

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De schulden die de man als borg of medeschuldenaar is aangegaan voor zijn vennootschappen en waarvoor hij hoofdelijk tot nakoming verbonden is, vallen in de gemeenschap van goederen (art. 7:580 BW jo. 6:7 BW jo. 1:94 lid 5 (oud) BW). Anders dan de vrouw stelt is de interne draagplicht geen bepalende factor bij de kwalificatie als gemeenschapsschulden.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn getrouwd geweest in algehele gemeenschap van goederen. Die gemeenschap is ontbonden. Persoon A heeft leningen verstrekt aan vennootschappen die aan de man verbonden zijn. De man is bij een deel van die leningen medeschuldenaar of borg. Het gaat in deze procedure om de verdeling van de gemeenschap en dan specifiek de vraag hoe de schulden verdeeld moeten worden. De man wil dat de schulden als gemeenschapsschulden aangemerkt worden, zodat deze bij helfte verdeeld worden. De vrouw stelde zich in eerdere instanties op de standpunten dat het geen gemeenschapsschulden zijn, dat de schulden aan de man moeten worden toegedeeld onder vrijwaring van de vrouw en/of dat zij niet (voor de helft) draagplichtig is voor de gemeenschapsschulden. In eerdere instanties is geoordeeld dat de schulden gemeenschapsschulden zijn en dat beide partijen (gelijk) draagplichtig zijn voor de schulden en bijbehorende rente. De vrouw stelt cassatie in. Het cassatieberoep richt zich onder andere op de kwalificatie van de schulden als gemeenschapsschulden en de rol van de interne draagplicht bij die kwalificatie.

Conclusie A-G (ECLI:NL:PHR:2025:1363)

De advocaat-generaal (A-G) bespreekt eerst de vraag of de schulden van de vennootschap ook schulden van de man zijn die in de gemeenschap van goederen vallen. Dat antwoord luidt bevestigend. Het klopt dat een borg niet aansprakelijk is voor een eigen schuld, maar voor de schuld van iemand anders. Toch verbindt de borg zich op basis van de wet (art. 7:850 BW) wel hoofdelijk met de oorspronkelijke schuldenaar tot nakoming van de schuld. De borg is dus wel aansprakelijk voor de schulden waarvoor borg gestaan wordt en op grond van artikel 1:94 lid 5

(oud) BW vallen die schulden dan in de gemeenschap. Het hof heeft dit goed gezien.

In een ander cassatiemiddel stelt de vrouw dat de interne draagplicht bepalend is voor de vraag of er sprake is van een gemeenschapsschuld. Dat klopt niet volgens de A-G. De interne draagplicht speelt geen rol bij de kwalificatie van schulden. Die interne draagplicht is wel relevant voor de vraag in hoeverre de schuldenaar die de schuld voldoet, vorderingen krijgt op de medeschuldenaren.

Tot slot betoogt de vrouw in cassatie dat het hof op een onderdeel van haar stellingen niet is ingegaan, namelijk haar betoog over dat er ten onrechte ook een lening is meegenomen in de verdeling waarvoor de man geen borg of medeschuldenaar was. Voor zover het hof van oordeel was dat ten aanzien van die lening geen sprake was van een borgstelling of medeschuldenaarschap, heeft het hof ofwel onvoldoende gemotiveerd waarom die lening in de huwelijksgemeenschap valt of heeft het miskend dat een schuld uit hoofde van een lening van een derde niet zonder meer in de huwelijksgemeenschap valt. Als het cassatiemiddel van de vrouw wordt opgevat als een rechtsklacht, en niet als een motiveringsklacht, kan het middel slagen volgens de A-G.

De resterende overwegingen van de A-G worden niet besproken, gelet op het oordeel van de Hoge Raad waarin die cassatiemiddelen via artikel 81 lid 1 RO worden afgedaan.

Beoordeling Hoge Raad

De Hoge Raad oordeelt in lijn met de conclusie van de A-G. Een borg verbindt zich tot nakoming van de verbintenis van de schuldenaar jegens de schuldeiser (art. 7:850 lid 1 BW). Uit artikel 1:94 lid 5 (oud) BW volgt dat alle schulden van elke echtgenoot in de gemeenschap van goederen vallen, ook schulden die uit een borgtocht voortvloeien. Anders dan de vrouw in haar cassatiemiddel stelt, zijn de schulden van de man dus gemeenschapsschulden. Ook klopt de stelling van de vrouw niet, dat de interne draagplicht van de schulden tussen hen bepalend is voor de vraag tot aan welk bedrag een schuld in de gemeenschap valt. Volgens de Hoge Raad is het immers de externe aansprakelijkheid van een van de echtgenoten die bepaalt of en voor welk bedrag de schuld in de gemeenschap valt. Als de echtgenoot zich hoofdelijk heeft verbonden tot nakoming van een volledige schuld (art. 6:7 BW), dan valt ook de gehele schuld in de gemeenschap. Het klopt wel dat het hof het betoog van de vrouw heeft miskend dat voor een deel van de schulden de man geen borg of medeschuldenaar was. Voor de schulden die dat betreft, is het oordeel van het hof volgens de Hoge Raad onbegrijpelijk. De andere cassatiemiddelen worden via artikel 81 lid 1 RO afgedaan.

Conclusie

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van het hof en verwijst het geding naar het hof voor verdere behandeling.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:347

Zaaknummer: 25/01590

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Machtiging verwerping nalatenschap voor ongeboren kind. Belang ouders. Ingang driemaandentermijn artikel 4:193 lid 1 BW.

Feiten en omstandigheden

In 2025 is de erflater overleden. De erflater was ten tijde van zijn overlijden niet gehuwd of geregistreerd als partner. Ook had hij geen testament opgemaakt. Een van zijn erfgenamen is de vader, die samen met de moeder een verzoek heeft gedaan.

Verzoekschrift

De vader en de moeder verzoeken om een machtiging, zodat zij het aandeel van hun minderjarige zoon en hun nog ongeboren kind in de nalatenschap van erflater kunnen verwerpen. Aan dit verzoek leggen zij ten grondslag dat erflater schulden had en vader voornemens is zijn eigen aandeel in de nalatenschap te verwerpen.

Beoordeling en motivering

Artikel 4:10 lid 2 BW bepaalt dat indien een ouder zijn/haar aandeel in een nalatenschap verwerpt, het kind door plaatsvervulling in de ouders plaats treedt als erfgenaam. De ouders hebben dan ook belang bij hun verzoek. Een verzoek om een machtiging tot verwerping van de nalatenschap namens een minderjarig kind wordt in beginsel alleen toegewezen als dit in het belang van het kind is. Dit in het geval als het saldo negatief is. Uit de ingebrachte stukken blijkt dat het saldo negatief is, en daarom wijst de rechtbank het verzoek om de machtiging met betrekking tot het minderjarige kind toe.

Met het verlenen van de machtiging is de nalatenschap zelf nog niet verworpen. Artikel 4:193 BW bepaalt hieromtrent dat de wettelijk vertegenwoordiger binnen drie maanden vanaf het tijdstip waarop de nalatenschap de erfgenaam toekomt verplicht is een verklaring van verwerping af te leggen. Dat is binnen drie maanden nadat in dit geval de vader zelf zijn aandeel heeft verworpen. Deze verklaring namens de minderjarige kan ook gelijktijdig worden gedaan met de verwerping door de vader.

Met betrekking tot het nog ongeboren kind overweegt de rechtbank het volgende. Artikel 4:9

BW bepaalt dat om als erfgenaam te kunnen optreden, men op dat moment moet bestaan ofwel geboren moet zijn. Op grond van artikel 1:2 BW kan een ongeborn kind als geboren aangemerkt worden als zijn belang dit vereist, en het belang van erfgenaam zijn is altijd in het belang van het ongeborn kind. Dit belang vordert dus dat het ongeborn kind als geboren wordt aangemerkt.

Indien een nalatenschap door de ouders wordt verworpen, wordt een ongeborn kind door plaatsvervulling erfgenaam. Hierdoor hebben de ouders ook een belang bij hun verzoek om een machtiging voor het ongeborn kind. Echter, de erfrechtelijke verkrijging kan pas plaatsvinden nadat het kind daadwerkelijk geboren is. Volgens de rechter kan een machtiging om de nalatenschap te verwerpen al voor de geboorte worden toegekend. Om de nalatenschap daadwerkelijk te verwerpen moet de verklaring binnen drie maanden gedaan worden. Deze termijn loopt nog niet zolang het kind niet geboren is. De verklaring kan dus nog niet worden afgelegd zolang het kind niet geboren is. Met deze verklaring dient dus te worden gewacht totdat het kind geboren is.

Conclusie

De rechter verleent een machtiging aan de ouders om namens het minderjarige kind en het nog ongeborn kind de nalatenschap van de erflater te verwerpen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 27-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:2017

Zaaknummer: 12011008 \ EZ VERZ 25-501

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De erkenning van een kind tijdens zijn meerderjarigheid door een familielid wordt vernietigd vanwege misbruik van omstandigheden.

Feiten en omstandigheden

De biologische vader en de moeder hadden in 1998 een relatie van vier weken waaruit het kind geboren is. Omdat het kind met 35 weken te vroeg geboren was en de biologische vader niet op de hoogte was van de vroeggeboorte, was de laatste in de veronderstelling dat hij niet de vader kon zijn. Vanwege een conflict is er een lange tijd geen contact geweest tussen de biologische vader en diens ouders (de grootouders) en in 2001 is de biologische vader naar Brazilië geëmigreerd.

Het kind heeft op initiatief van de moeder altijd contact gehad met de grootouders en ook de broer van de biologische vader. De grootouders stonden toe dat het kind fulltime op de boerderij kwam werken, onder voorwaarde dat hij de familienaam zou aannemen en zou toetreden tot de maatschap om zo later het familiebedrijf over te nemen. In 2017, toen het kind meerderjarig was, heeft de broer het kind erkend en is daarmee de juridische vader van het kind geworden. Het kind heeft toen ook de familienaam van de broer en de grootouders aangenomen. In 2018 is het kind toegetreden tot de maatschap.

Uit een DNA-test bleek dat het kind vrijwel zeker verwant was aan de grootouders. De biologische vader wist toen dat hij de vader moest zijn. Sindsdien is het contact tussen de biologische vader en het kind hersteld, en heeft het kind samen met de grootouders zijn biologische vader in Brazilië bezocht.

In 2022 werd bekend dat het kind een drugsverslaving had. De grootouders wilden toen geen contact meer en op hun wens is het kind ook uit de maatschap getreden. Het kind had toch ook geen contact meer met de broer/juridische vader. Het kind is opgenomen in een afkickkliniek en volgt sindsdien therapie. Het contact tussen het kind en de grootouders is weer hersteld en het kind woont bij de grootouders.

Verzoekschrift

Het kind verzoekt nu om de erkenning door de broer/juridische vader te vernietigen. Ondanks dat de erkenning bij meerderjarigheid heeft plaatsgevonden en artikel 1:205 BW in beginsel niet van toepassing is, stelt het kind dat er sprake is van wilsgebreken, namelijk misbruik van omstandigheden. Het kind was jong, psychisch kwetsbaar en afhankelijk van zijn grootouders. Hij woonde bij hen en had geen alternatieven dan het familiebedrijf overnemen. Zonder biologische vader in zijn leven ontwikkelde het kind een sterk loyaliteitsgevoel naar zijn grootouders, en zijn verslaving en de zware eisen van het boerenleven versterkte die afhankelijkheid. Zijn grootouders hebben gebruik gemaakt van deze afhankelijke positie, omdat zij de wens en behoefte hadden dat de opvolging van het bedrijf binnen de familie zou blijven en hun eigen kinderen het bedrijf niet wilden overnemen. Door het aannemen van de familienaam als voorwaarde te stellen voor de toetreding tot de maatschap en de eventuele overname, hebben zij de totstandkoming van de erkenning door de juridische vader actief bevorderd. Zonder de druk om de familienaam aan te moeten nemen om het bedrijf te kunnen overnemen, zou het kind nooit hebben ingestemd met de erkenning door de juridische vader.

Beoordeling en motivering

De rechtbank besluit het verzoek van het kind toe te wijzen. Een verzoek tot vernietiging van erkenning kan door het kind gedaan worden, tenzij de erkenning bij meerderjarigheid heeft plaatsgevonden. Op grond hiervan zou het kind niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard. De rechtbank is echter van oordeel dat het kind wel ontvankelijk is, omdat er sprake is van wilsgebreken, namelijk misbruik van omstandigheden.

Volgens de rechtbank is er sprake van bijzondere omstandigheden waardoor het kind bewogen werd om in te stemmen met de erkenning. In zijn jeugd miste hij een vader en hechtte hij zich aan de nieuwe partners van zijn moeder, om vervolgens teleurgesteld te worden als die relatie verbroken werd. Werken op de boerderij van zijn grootouders zorgde voor een veilige haven en gaven hem een gevoel van zelfvertrouwen en status. Dat zorgde ook voor afhankelijkheid, en toen de grootouders het aannemen van de achternaam als voorwaarde voor de overname van het familiebedrijf stelden, kon hij niet anders dan daarmee instemmen. Onder andere omstandigheden had het kind nooit met de erkenning ingestemd.

Conclusie

De rechtbank vernietigt de erkenning van het kind door de juridische vader.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland
Datum uitspraak: 06-02-2026
ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2026:396
Zaaknummer: C/18/245462 / FA RK 25-2301
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgang. Kind van 11 jaar dat sociaal-emotioneel functioneert op niveau van 2½ jaar weet niet wie zijn (biologische) vader is. Rechtbank acht statusvoorlichting op dit moment niet in zijn belang gelet op de kwetsbare situatie van het gezin.

Feiten en omstandigheden

In juli 2024 lag er een verzoek voor tot omgang tussen de vader en de minderjarige. Uit het rapport van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) bleek toen dat statusvoorlichting aan de minderjarige van belang is voor zijn identiteitsontwikkeling. Hieraan voorafgaand zal er diagnostiek bij de minderjarige plaats moeten vinden om zijn problematiek beter in beeld te krijgen. Karakter heeft dat diagnostisch onderzoek uitgevoerd. De rechtbank heeft iedere beslissing aangehouden voor de duur van zes maanden zodat de hulpverlening kan bekijken wat de minderjarige aankan ten aanzien van de statusvoorlichting en hoe die het beste kan worden vormgegeven.

De raad blijft bij het standpunt dat er statusvoorlichting aan de minderjarige gegeven moet worden. De raad erkent dat er geen sprake is van onwelwillendheid bij de moeder, maar wel van angst voor het effect dat statusvoorlichting heeft op de leeftijd en de ontwikkeling van de minderjarige. Het spreekt voor zich dat de statusvoorlichting aangepast worden aan zijn niveau en dat moeder en haar partner hierin begeleid moeten worden.

De vader staat achter het advies van de raad dat er statusvoorlichting moet komen; dit is belangrijk voor de identiteitsontwikkeling de minderjarige. De minderjarige is leerbaar gebleken en het is essentieel dat de moeder hem emotionele toestemming geeft. De vader betreurt hoe het onderzoek is uitgevoerd. Het doel was statusvoorlichting en daaraan is geen aandacht besteed. De vader blijft het gevoel houden dat hij wordt tegengewerkt en dat daarmee vooral ook het belang voor de minderjarige dat hij weet van wie hij afstamt wordt genegeerd. Er moet wat de vader betreft dan ook een externe organisatie ingezet gaan worden, waarbij gebruik gemaakt kan worden van de bevindingen van Karakter.

De moeder acht statusvoorlichting nu niet in het belang van de minderjarige. Zij wijst erop dat

uit het diagnostisch onderzoek van Karakter is gebleken dat de minderjarige sociaal-emotioneel functioneert op een leeftijd van tweeënhalf jaar. Een recente operatie heeft aangetoond dat hij bij stressvolle situaties teruggaat in zijn ontwikkeling. Zijn dagelijkse problematiek is te groot om überhaupt een opening te vinden voor statusvoorlichting. Daarnaast heeft de minderjarige zijn moeder en stiefvader hard nodig, zowel praktisch als sociaal-emotioneel. Het verstoren van deze relatie zou de minderjarige in zijn ontwikkeling kunnen belemmeren.

Beoordeling en motivering

Uit het onderzoek van Karakter is gebleken dat de minderjarige sociaal-emotioneel functioneert op de leeftijd van een kind van tweeënhalf jaar. Deze uitslag lijkt niet passend bij of verklaarbaar vanuit de gemeten intelligentie. Kort gezegd is sprake van een complex beeld, maar worden ook kwaliteiten gezien bij de minderjarige en de capaciteit om nieuwe vaardigheden te leren. Dit maakt het lastig om in te schatten wat het meest in het belang van de minderjarige is. Hoewel er argumenten te geven zijn waarom statusvoorlichting in zijn belang is (zoals de raad heeft benadrukt), acht de rechtbank het geven van statusvoorlichting aan de minderjarige op dit moment uiteindelijk toch (nog) niet in zijn belang.

De moeder heeft uitvoerig toegelicht en deels ook met stukken onderbouwd, dat de minderjarige in een kleine wereld leeft, waarin alledaagse zaken soms al enorm moeilijk zijn. Er is ook maar weinig nodig om hem uit zijn ritme te krijgen. Ook is duidelijk geworden dat de minderjarige niet bezig is met onderwerpen die bij zijn eigen leeftijd thuishoren, wat het nu lastig maakt om hem uit te leggen wat het precies betekent dat de vader zijn (biologische) vader is. De rechtbank vindt het verder belangrijk dat er niet alleen gekeken wordt naar wat de minderjarige zelf aan kan maar ook naar wat het gezin aankan. De rechtbank vreest dat een verstoring bij de minderjarige effect op het hele gezin zal hebben en dat het gevaar te groot is dat dan de hele basis, die de minderjarige nu juist hard nodig heeft, instort. Daar staat tegenover dat er zeker een belang van de minderjarige is om te weten wie zijn biologische vader is, omdat er ook een risico is als de werkelijkheid 'geheim' gehouden wordt.

Alles overwegende is de rechtbank van oordeel dat er op dit moment (nog) geen mogelijkheden zijn om de minderjarige statusvoorlichting te geven en dat er dus ook geen omgangsregeling kan worden vastgesteld. Mogelijk kan dit wel als de minderjarige wat ouder is en zijn ontwikkeling wat verder is. De rechtbank geeft de moeder en haar partner nu al mee dat het wenselijk is dat zij met de betrokken hulpverlening in gesprek gaan over de vraag hoe zij dit in de toekomst kunnen bewerkstelligen.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek van de vader af.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 12-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:1019

Zaaknummer: C/05/430019 / FA RK 24-14

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partijen zijn gehuwd in Irak en gescheiden naar Nederlands recht. De vrouw vordert dat de man meewerkt aan een Iraaks/islamitische echtscheiding. Iraaks en islamitisch recht valt samen. De wet schrijft voor de man meewerkt (art 1:68 lid 2 BW). Tijdens de procedure is tweemaal geschorst om deze echtscheiding via de ambassade dan wel in Irak geregeld te krijgen, maar de man heeft niet meegewerkt, omdat hij van mening is dat de vrouw zonder zijn medewerking kan scheiden. Daarbij gaat hij voorbij aan zijn verplichting uit artikel 1:68 lid 2 BW. Daarom wordt hij veroordeeld tot medewerking met de gevorderde dwangsom.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn gescheiden volgens Nederlands recht. De vrouw wil ook naar islamitisch en Iraaks recht scheiden. Het is niet gelukt om tijdens deze procedure via de Iraakse ambassade in Den Haag of in Irak deze echtscheiding tot stand te brengen.

Beoordeling en motivering

Partijen zijn het eens dat Iraaks recht samenvalt met islamitisch recht bij echtscheiding. Uitgangspunt van de wetgever is dat, op verzoek van de vrouw, de man moet meewerken aan de Iraaks/islamitische echtscheiding (art. 1:68 lid 2 BW).

De man heeft in oktober 2024 toegezegd mee te werken aan de echtscheiding via de Iraakse ambassade. Dit is niet gelukt. In april 2025 heeft de advocaat van de man uitgelegd dat de vrouw in Irak kan scheiden zonder medewerking van de man. De zaak is aangehouden in afwachting hierop. De vrouw heeft een Iraakse advocaat aangesteld om de gewenste echtscheiding in Irak te verkrijgen. Deze advocaat heeft de medewerking van de man gevraagd, maar hij heeft daaraan geen gevolg gegeven. De Iraakse advocaat verklaart dat daardoor de echtscheiding in Irak niet kon worden afgerond. De man voert aan dat uit deze verklaring niet blijkt dat de vrouw niet zonder medewerking van de man de echtscheiding kan

realiseren. De man gaat hierbij ten onrechte voorbij aan zijn wettelijke plicht om mee te werken als de vrouw daarom vraagt en heeft ook niet uitgelegd waarom hij niet meewerkt. De rechtbank heeft, zonder succes, de man nog tweemaal de gelegenheid gegeven om zonder dwang aan zijn wettelijke plicht te voldoen. De wet geeft de man de mogelijkheid zijn medewerking te weigeren als hij daarvoor zwaarwegende belangen stelt. Zulke belangen stelt hij niet.

De man heeft niet meegewerkt aan echtscheiding tijdens deze procedure, dus aan de veroordeling zal een dwangsom worden verbonden. Meewerken aan echtscheiding houdt in dat de man, op verzoek van de vrouw, alles doet wat nodig is om te komen tot een echtscheiding naar Iraaks/islamitisch recht.

Conclusie

De rechtbank veroordeelt de man om binnen vier weken na dit vonnis mee te werken aan het bewerkstelligen van de echtscheiding naar Iraaks/islamitische recht, op straffe van een dwangsom. Ook veroordeelt de rechtbank de man in de proceskosten. Dit vonnis is uitvoerbaar bij voorraad.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:1641

Zaaknummer: C/10/680330 HA ZA 24-497

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vernietiging beslissing instellen bewind en mentorschap. Herleving levenstestament. Er zijn geen bijzondere omstandigheden gesteld of gebleken om aan het levenstestament en/of de wensen van de rechthebbende voorbij te gaan.

Feiten en omstandigheden

De rechthebbende heeft in 2020 een levenstestament opgesteld. Zij heeft hierin haar (inmiddels overleden) echtgenoot, haar zoon en schoondochter gevolmachtigd om haar vermogensrechtelijke en niet-vermogensrechtelijke belangen te behartigen. De kantonrechter heeft ten behoeve van de rechthebbende een mentorschap ingesteld en over de (toekomstige) goederen die haar als rechthebbende (zullen) toebehoren een bewind ingesteld. Tevens is een bewindvoerder/mentor benoemd. De zoon heeft verzocht de beschikkingen te vernietigen en primair verzocht het verzoek van de dochter van rechthebbende (zijn zus) tot instelling van het bewind en mentorschap alsnog af te wijzen. Subsidiair heeft hij verzocht hem tot bewindvoerder en mentor van de rechthebbende te benoemen. De dochter heeft verzocht om de bestreden beslissingen in stand te laten.

De zoon voert aan dat de kantonrechter ten onrechte aan het levenstestament voorbij is gegaan en ten onrechte een mentorschap heeft ingesteld. De dochter heeft sinds 2018 geen contact met de rechthebbende/familie en zij was niet bekend met het levenstestament. De zoon zorgt al jaren voor de rechthebbende. De mentor is niet op de hoogte van de medische situatie van de rechthebbende, aangezien zij geen toegang heeft tot het cliëntenportaal van het verpleegtehuis waar de rechthebbende woont. Er zijn nooit conflicten geweest over de medische beslissingen ten aanzien van de rechthebbende. Zij heeft niet voor niets in haar levenstestament bepaald dat de zoon en zijn echtgenote de medische beslissingen over haar moeten nemen. Dit was haar uitdrukkelijke wens en dit hebben zij altijd met liefde gedaan. Het is niet in het belang van de rechthebbende dat een wildvreemde dit voor haar doet. Het is juist dat de rechthebbende het de zoon kwalijk neemt dat ze met een rechterlijke machtiging in een verpleeghuis is opgenomen en dat zij boos op hem is, maar dit past binnen haar ziektebeeld (dementie) en haar situatie.

Er is verder ten onrechte een bewind ingesteld. Het is juist dat er sprake is van verstoorde familieverhoudingen. Juist om die reden heeft de rechthebbende een levenstestament opgemaakt. De zoon is ervan overtuigd dat de bewindvoerder/mentor in opdracht van zijn zus handelt. De bewindvoerder is vrij snel na haar benoeming, zonder de rechthebbende daarvan in kennis te stellen, begonnen met de verkoop van de woning. De zoon is van mening dat het niet in het belang van de rechthebbende is dat de woning op stel en sprong wordt verkocht. De zoon heeft er veel moeite mee dat aan de wens van de ouders wordt voorbijgegaan en dat er op verzoek van de dochter, die zich zeven jaar lang niet heeft laten zien of niets van zich heeft laten horen, een door haar aangewezen persoon het huis kan verkopen. Juist om dit soort praktijken te voorkomen heeft de rechthebbende een levenstestament opgesteld.

Beoordeling en motivering

De rechthebbende heeft er in 2020, toen zij nog wilsbekwaam werd geacht, bewust voor gekozen om een levenstestament op te stellen, juist voor het geval de situatie zich zou voordoen dat zij niet langer in staat zou zijn om haar eigen belangen behoorlijk waar te nemen. Met het opstellen van het levenstestament wordt over het algemeen beoogd te voorkomen dat er een bewind of mentorschap wordt ingesteld en/of dat een andere persoon, dan de in het levenstestament aangewezen persoon of personen, zijn of haar belangen zal gaan behartigen. Uitgangspunt van zo'n levenstestament en de daarin opgenomen volmacht(en) is dat dit een passende voorziening vormt voor het geval de rechthebbende zelf niet meer tot een behoorlijke waarneming van zijn of haar belangen in staat is. In beginsel heeft dus te gelden dat het levenstestament moet worden gerespecteerd. Slechts als sprake is van bijzondere omstandigheden, die maken dat het levenstestament onvoldoende bescherming biedt of niet langer in het belang van de rechthebbende wordt geacht, moet van het levenstestament worden afgeweken.

Anders dan de kantonrechter ziet het hof geen gronden om van het levenstestament af te wijken en een mentorschap en bewind in te stellen. Dat er sprake is van bijzondere omstandigheden, die een dergelijke beslissing rechtvaardigen, is namelijk niet gesteld of gebleken.

Het enkele gegeven dat de zoon en de dochter niet op goede voet met elkaar staan, is in dit geval onvoldoende en kan mogelijk ook een aanwijzing zijn om het levenstestament in stand te laten en daarmee juist de wens van de rechthebbende te respecteren. Er was immers al jarenlang geen contact tussen de dochter en de rechthebbende en tussen de dochter en de zoon. De instelling van het bewind en mentorschap verandert niets aan die situatie, in de zin dat dit meer rust voor de rechthebbende zal brengen. Het bewind en mentorschap heeft juist een tegenovergesteld effect gehad en heeft in zoverre niet tot een betere bescherming van de

rechthebbende geleid.

De stelling van de dochter dat er aanwijzingen zijn dat er niet op een goede manier voor de rechthebbende wordt gezorgd, is met onvoldoende concrete argumenten onderbouwd, is op geen enkele wijze verifieerbaar en is daarom niet aannemelijk geworden. De zoon heeft dit bovendien gemotiveerd betwist en heeft meerdere stukken in het geding gebracht, ter onderbouwing van zijn standpunt, waaronder een verklaring van de huisarts van de rechthebbende van 8 januari 2025. De huisarts schrijft onder meer het volgende:

‘(..) Dhr [de zoon] is de afgelopen jaren nauw betrokken geweest bij de zorg rondom zijn moeder (...). Hij heeft altijd actief contact met mij opgenomen als er iets in haar medische situatie veranderde. Ik heb hem meerdere keren samen met zijn moeder op het spreekuur gezien. Ondanks dat zijn moeder zich vaak negatief over hem uitte (hetgeen past binnen haar ziektebeeld) bleef hij betrokken en zich inzetten om de beste zorg voor haar te krijgen. (..)’

Verder bevindt zich bij de stukken een schrijven van een vriendin van de rechthebbende, die nog steeds bij de rechthebbende betrokken is. Zij verklaart onder meer dat de zoon, zijn echtgenote en hun dochters, al jarenlang intensief voor de rechthebbende zorgen. Volgens de vriendin hebben de zoon en zijn echtgenote de rechthebbende gedurende vijf maanden lang iedere dag naar het ziekenhuis gebracht, nadat de (inmiddels overleden) vader van de zoon en de dochter aldaar was opgenomen. Verder hebben zij volgens de vriendin altijd de boodschappen voor de rechthebbende gedaan. Toen het steeds slechter met de rechthebbende ging, kwam de zoon dagelijks bij haar langs om ervoor te zorgen dat zij zichzelf goed verzorgde en dat zij goed at. Volgens de vriendin zorgt de zoon nog steeds voor de rechthebbende en gaat hij regelmatig bij haar langs, ondanks de soms boze reactie van de rechthebbende jegens hem.

Ten slotte blijkt uit de stukken dat de zoon, in tegenstelling tot hetgeen de dochter heeft verklaard, nog altijd een goed contact heeft met het verpleeghuis en daar nog steeds welkom is. Het verpleeghuis heeft dit op 30 juli 2025 nog schriftelijk bevestigd.

Gelet op het ziektebeeld van de rechthebbende is het in de gegeven omstandigheden verklaarbaar dat zij regelmatig boos op de zoon is, ook in het licht van haar gedwongen opname.

Het hof leidt uit voornoemde stukken af dat de zoon zich tot aan de instelling van het mentorschap en bewind op positieve wijze heeft ingespannen om voor de rechthebbende te zorgen of de juiste zorg voor haar in te schakelen. Daarnaast spant hij zich nog steeds in om ervoor te zorgen dat het haar aan niets ontbreekt, voor zover dit, gelet op het bewind en mentorschap, binnen zijn macht ligt. Zo blijkt uit de stukken dat de zoon graag via het

cliëntenportaal op de hoogte blijft over de rechthebbende, zodat hij zo nodig bij haar kan langsgaan als de situatie daarom vraagt. Hieruit volgt eveneens dat de zoon betrokken is bij het welzijn van de rechthebbende en dat er geen reden is om het levenstestament te passeren en een mentorschap in te stellen.

Voor wat betreft de financiële zaken is evenmin via verificatoire stukken gebleken dat de zoon de periode voorafgaand aan het bewind de belangen van de rechthebbende niet goed heeft waargenomen. Door de dochter en/of de bewindvoerder zijn hiertoe geen, dan wel onvoldoende concrete argumenten naar voren gebracht. De enkele mededeling van de bewindvoerder dat zij aan de zoon vragen heeft gesteld over betalingen die vanuit de bankrekening van de rechthebbende zijn gedaan, is niet onderbouwd en volstaat niet. De stelling van de dochter dat de zoon zaken rondom de afwikkeling van haar legitieme portie in verband met het overlijden van hun vader in 2022 niet goed zou hebben afgehandeld, is evenmin onderbouwd, niet te verifiëren en ligt niet ter beoordeling aan het hof voor.

Voor zover de dochter en de bewindvoerder/mentor nog hebben aangevoerd dat de zoon zich jegens de bewindvoerder/mentor en derden (die waren ingeschakeld om het huis van de rechthebbende verkoopklaar te maken) bedreigend heeft uitgelaten, doet dit niets af aan hetgeen het hof hiervoor heeft overwogen en ligt dit eveneens niet aan het hof voor.

Slotsom

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het primaire verzoek van de zoon zal worden toegewezen. Zijn subsidiaire verzoek behoeft daarom geen bespreking. Op grond van het voorgaande zal het hof de bestreden beschikkingen vernietigen. Deze beslissing brengt met zich dat het levenstestament, met de daarin afgegeven volmachten, weer van kracht is en herleeft. Op grond van artikel 1:384 BW jo. 1:448 lid 4 BW en 1:461 lid 4 BW neemt de taak van de bewindvoerder en de mentor een einde. Uit de wet volgt dat de inmiddels door de bewindvoerder/mentor verrichte handelingen voor de rechthebbende verbindend blijven.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikkingen van de rechtbank, en (onder meer) wijst alsnog af het verzoek van de dochter tot instelling van een bewind over de (toekomstige) goederen van en de instelling van een mentorschap ten aanzien van de rechthebbende.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 25-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2621

Zaaknummer: 200.351.805_01 en 200.351.817_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek om omgang. Minderjarige wil contact met haar vader. Haar vader reageert niet op verzoeken om afspraak te maken over de omgangsregeling en is ook niet in de procedure verschenen. Rechtbank acht een omgangsregeling in het belang van de minderjarige en wijst het verzoek toe. In de uitspraak zijn suggesties gedaan om te komen tot contactherstel.

Het verzoek

De moeder verzoekt een omgangsregeling in die zin dat de minderjarige, geboren in 2018, om het weekend van vrijdag na school tot zondagmiddag bij de vader verblijft. Daarnaast verzoekt zij een regeling voor de verdeling van de vakanties van de minderjarige vast te stellen, in die zin dat de schoolvakanties tussen partijen bij helfte worden verdeeld.

Beoordeling en motivering

Omdat de gewone verblijfplaats van de minderjarige in Nederland is, is de Nederlandse rechter op grond van artikel 8 Brussel II-bis bevoegd te beslissen op het verzoek.

Aanvankelijk heeft er na het uiteengaan van partijen in 2020 regelmatig contact tussen de vader en de minderjarige plaatsgevonden. De vader onderhoudt geen contact meer met de minderjarige of de moeder. De minderjarige ziet de vader al ruim een jaar niet. De moeder ziet dat de minderjarige het daar erg moeilijk mee heeft en de vader mist. De vader reageert niet op pogingen van de moeder tot het maken van afspraken over omgang.

Uitgangspunt van artikel 1:377a BW is dat een kind recht heeft op omgang met zijn ouders en dat de niet met het gezag belaste ouder het recht heeft op en de verplichting heeft tot omgang met zijn kind. De vader komt deze wettelijke verplichting niet na. Tekenend is ook dat hij niet is verschenen op de mondelinge behandeling die over de omgang gaat. Dit is schadelijk voor de ontwikkeling van de minderjarige, terwijl ook van de moeder niet verwacht kan worden dat zij alle zorgtaken op zich neemt. De rechtbank is dan ook met de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) van oordeel dat de vader zijn wettelijke plichten moet nakomen.

Daarom zal de rechtbank de verzochte omgangsregeling vaststellen. De rechtbank kan zich voorstellen dat partijen in overleg met elkaar treden om gefaseerd naar de definitieve omgangsregeling toe te werken. De minderjarige verblijft dan bijvoorbeeld in het begin van het contactherstel een dag bij de vader en het overnachten wordt later uitgevoerd. Dit alles in het tempo van de minderjarige. De moeder heeft toegezegd dat zij het wijkteam hulpverlening zal betrekken bij de uitvoering van de omgang, zodat de minderjarige de juiste ondersteuning zal hebben bij dit contact en de regeling ook echt wordt uitgevoerd. Ook zal zij de familie van de vader, waar zij en de minderjarige nog wel contact mee hebben, vragen de vader op de hoogte te stellen dat de rechter en de raad het heel belangrijk vinden voor de ontwikkeling van de minderjarige dat zij weer regelmatig contact met hem heeft. De rechtbank gaat ervan uit dat de vader zich na het lezen van deze beschikking bewust is van de impact van zijn nalatigheid op het welzijn van de minderjarige, en dat hij de omgangsregeling zal nakomen.

Conclusie

De rechtbank stelt een omgangs- en vakantie-regeling tussen de minderjarige en de vader vast zoals door de moeder verzocht.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:1576

Zaaknummer: C/10/684392 / FA RK 24-6132

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partijen hebben informeel samengeleefd. Bij scheiding vordert de man € 500.000 van de vrouw op grond van een schenkingsovereenkomst. De man wordt toegelaten om bewijs te leveren hiervoor.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben vanaf 2006 een affectieve relatie met elkaar gehad. In 2020 hebben zij een samenlevingsovereenkomst met elkaar gesloten en in 2021 is de relatie tussen partijen beëindigd.

De vrouw houdt alle aandelen in Beverly Business B.V., welke vennootschap op haar beurt alle aandelen houdt in een aantal dochtervennootschappen. De vrouw is daarnaast eigenaar (geweest) van een aantal onroerende zaken, waaronder een tweetal panden.

Grieven

De man vordert primair € 500.000 van de vrouw op grond van nakoming van een schenkingsovereenkomst tussen partijen. Daarnaast vordert hij € 44.950 van de vrouw, zijnde de helft van de waarde van de inboedel. Subsidiair vordert de man € 81.739,94 voor het overboeken van geld naar bankrekeningen van de vrouw. Deze vordering baseert hij op ongerechtvaardigde verrijking, dan wel redelijkheid en billijkheid.

De vrouw concludeert tot afwijzing van de vorderingen van de man en vordert in incidenteel hoger beroep € 41.500 van de man voor onrechtmatig verkregen gelden.

De rechtbank heeft zowel de vorderingen van de man als de vordering van de vrouw afgewezen.

Beoordeling en motivering

Schenkingsovereenkomst

Naar het oordeel van het hof heeft de man voldoende gemotiveerd gesteld dat sprake is van een afspraak tussen partijen over betaling van € 500.000 door de vrouw aan de man. De man

heeft gewezen op een gesprek tussen partijen en mailcontact. De vrouw heeft de door man gestelde feiten echter gemotiveerd betwist. Zij wijst op mailcontact en gebeurtenissen waaruit juist volgt dat er geen afspraken zijn gemaakt.

Gelet op de gemotiveerde betwisting door de vrouw, is het hof van oordeel dat de door de man gestelde afspraak (vooralsnog) niet is komen vast te staan. De man heeft in hoger beroep echter bewijs van zijn stellingen aangeboden. Het hof zal de man toelaten tot het bewijs van zijn stelling dat partijen een overeenkomst hebben op grond waarvan de vrouw € 500.000 moet betalen aan de man.

Het hof overweegt nog dat de man spreekt van een schenkingsovereenkomst, maar dat hij tegelijkertijd aangeeft dat het overeengekomen bedrag betrekking had op 'zijn aandeel' in het vermogen van de vrouw. In dat laatste geval is van een (civielrechtelijke) schenkingsovereenkomst geen sprake. Aan de totstandkoming van een schenkingsovereenkomst, worden minder strenge eisen gesteld dan aan een wederkerige overeenkomst. Om die reden is niet alleen van belang of de vrouw een aanbod tot betaling van een bedrag van € 500.000 aan de man heeft gedaan, maar ook wat het (civielrechtelijke) karakter van dit aanbod is geweest. Ook dit ligt in de bewijsopdracht aan de man besloten.

Inboedel

De man vordert verdeling van de inboedel. Om die reden rust op hem de stelplicht en bewijslast ten aanzien van de omvang en de waarde daarvan. In hoger beroep heeft de man een veel uitgebreidere inboedellijst overgelegd dan in eerste aanleg. De vrouw heeft zowel de omvang als de waarde van de op deze lijst genoemde goederen betwist. Bij die stand van zaken had het op de weg van de man gelegen om nadere feiten en omstandigheden stellen waaruit volgt dat de door hem genoemde inboedelgoederen aan partijen toebehoorden, dat hij de genoemde inboedelgoederen niet onder zich heeft maar de vrouw wel, en wat de waarden van deze goederen zijn. Dat heeft hij nagelaten. In eerste aanleg is gebleken dat de vrouw een aantal goederen in haar bezit had. Het hof is van oordeel dat de vrouw in hoger beroep niet kan volstaan met de enkele betwisting dat zij deze goederen niet in bezit heeft. De vrouw moet daarom de helft van de waarde van deze goederen aan de man vergoeden.

Overige grieven

Een beslissing op grieven 3 en 4 van de man en grief 1 van de vrouw worden aangehouden, in afwachting van de uitkomst van de bewijsopdracht die aan de man zal worden gegeven.

Beslissing

Het hof laat de man toe tot het bewijs van zijn stelling dat partijen zijn overeengekomen dat de vrouw aan de man een bedrag van € 500.000 dient te betalen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 24-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:439

Zaaknummer: 200.335.313/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoekster voldoet niet aan de ontvankelijkheidstermijn uit artikel 1:205 lid 4 BW. Ze beroept zich op artikel 8 EVRM en is toch ontvankelijk.

Feiten en omstandigheden

Verzoekster is in 1995 geboren en in 1999 erkend door de man.

Verzoek

Verzoekster verzoekt vernietiging van de erkenning door de man.

Beoordeling en motivering

Ontvankelijkheid

Verzoekster heeft aangegeven dat zij medio januari 2022 bekend is geworden met het feit dat de man niet haar biologische vader is. Het verzoek tot vernietiging van de erkenning is daardoor niet ingediend binnen de wet gestelde termijn uit artikel 1:205 lid 4 BW. Gelet hierop is verzoekster in beginsel niet-ontvankelijk in haar verzoek. De vraag die aan de rechtbank voorligt, is of verzoekster toch ontvankelijk kan worden geacht in haar verzoek, nu de wet niet voorziet in deze mogelijkheid.

Verzoekster beroept zich op artikel 8 EVRM en stelt dat sprake is van omstandigheden die maken dat het vasthouden aan de wettelijke termijn voor de vernietiging van de erkenning een ongerechtvaardigde inbreuk op familie- en gezinsleven vormt. Nadat verzoekster erachter kwam dat ze met een onjuist beeld van haar afkomst is opgegroeid, heeft zij psychiatrische problematiek ervaren en is ze drie keer klinisch opgenomen. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat een strikte toepassing van artikel 1:205 lid 4 BW inbreuk maakt op artikel 8 EVRM. Verzoekster is dan ook ontvankelijk.

Inhoudelijke beoordeling

De rechtbank wijst het verzoek tot vernietiging van de erkenning toe. Uit een DNA-test blijkt

dat vermoedelijk een andere man de vader is van verzoekster. Daarnaast heeft de man ingestemd met vernietiging van de erkenning.

Beslissing

De rechtbank vernietigt de erkenning.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:2796

Zaaknummer: C/09/688964 / FA RK 25-5580

Wetsartikelen: